

HOMILIA EUCARISTIA 50 ANYS COL·LEGI CLAVER

Alexis Bueno sj

Celebrem cinquanta anys de vida del col·legi Claver i quasi setanta de la creació d'aquesta finca i aquests edificis per ser casa de formació de joves jesuïtes.

Però la història ens porta avui molt més lluny encara, 500 anys enrere, quan aquell jove Íñigo de Loiola, amb el cap ple de somnis de grandesa, és ferit per una bala de canó de Pamplona. Aquella ferida li trenca els plans, l'obliga a aturar-se, li permet entrar dins seu i comença a descobrir un Déu diferent, que el crida per altres camins, lluny de la grandesa, els honors i la riquesa. Es posa a caminar com un pelegrí, se li sumen Francesc Xavier i altres i neix la Companyia de Jesús. S'hi suma al somni Alfons Rodríguez, que ocupa com a germà l'últim lloc en el col·legi de Montessió a Mallorca. I allà arriba el jove Pere Claver, de Verdú, de l'Urgell, i es deixa contagiar pel que Alfons explica del que està passant a les Amèriques, dels vaixells negres, de com ningú atén aquells pobres portats a ser esclavitzats...

I el somni continua... Anys després un jove de Manresa, amb quinze anys, Joan Ribalta, surt de l'Espanya republicana que acaba d'expulsar la Companyia de Jesús, per entrar com a jesuïta a Itàlia. Acabada la llarga formació, després de passar per altres escoles, l'any 1971 és cridat pel seu gran amic el Pare Molinet a qui se li ha encomanat reconvertir aquest enorme convent en una escola. Però aquest, que torna de l'Índia cansat i malalt traspassa al Pare Ribalta l'encàrrec i comença l'aventura del col·legi Claver.

Com va dir el Roger al funeral del Pare Ribalta, ell va ser jardiner: va plantar unes llavors, en va tenir cura i va sortir un arbre frondós en forma de comunitat.

Durant la celebració, hem escoltat només alguns pocs testimonis representant a tantíssimes persones, professors, alumnes, famílies, treballadors... Tothom amb les seves vivències, records, anècdotes, rialles, classes, aprenentatges... I per tot això en donem gràcies. Ens supera tant tot això! **Caminem sobre les espatlles de tanta gent; som hereus de tal riquesa en la nostra tradició, tanta innovació en cada època, tants canvis, decisions...**

Ara i aquí només volia recordar una cosa molt important: l'ànima de tot això. Un Esperit molt fort, però molt suau, molt fràgil també: Esperit que va moure suaument Ignasi des dels somnis de grandesa del cavaller cap a la voluntat de ser pelegrí, com a suavitat de ser expert en mocions interiors. L'Esperit que portaven dins en Ribalta, el Pare Bertran, Mur, el Marc Vilarassau, l'Àngel Biosca, en Damià i tantíssims altres. **Esperit que resumim pels seus fruits en una passió totalitzadora de la vida: per en tot servir i estimar.** Aquesta és l'essència del Claver i és l'essència de tota institució, tota obra viva, tota família i aventura que vulgui portar i mantenir el nom de "jesuïta", inspirada per aquest Esperit.

Que així sigui: que sapiguem, en totes les adaptacions necessàries als nous temps, en totes les nostres innovacions i millores, no perdre allò que és essencial, motor, inspiració, força en totes les crisis i moments difícils. Perquè, malgrat les dificultats, aquí estem, apassionats per seguir endavant, seguir ajudant a formar persones, persones molt diverses, molt aptes per cada època, però que reconeguim dins d'elles aquesta mateixa passió per comprendre aquest món boig i canviant, servir-lo especialment en els qui més pateixen i ajudar a transformar-lo segons l'Esperit que hem rebut.